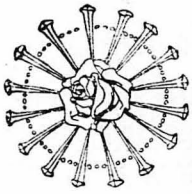

ΣΕΛΙΔΕΣ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

Συνεχίζομεν και σήμερα τις τόσο τρυφερές και τόσο περιπαθείς ερωτικές επιστολές μιας Άγγλιδος, η οποία τόσο συνεινήσαν τους αγανώστας μας. Όπως εργαζομας, η επιστολές αυτές εξεδόθησαν ανωνύμως και απεδόθησαν εις κυρίαν της Λονδρέζικης άριστοκρατίας, έρωτευμένην μ' ένα πρίγκηπα του Βασιλείου Οίκου της Άγγλιας.

'Επιστολή 'Ερβόμη

Άγαπημένε μου,

Σε κιντώ και εξίσταμαι και απορώ, πώς κινώρθωσες τόσο μεγάλο πράγμα—να γίνης δηλαδή βασιλιάς (της καρδιάς μου βασιλιάς), χωρίς καμμία τελετή στέψεως.

Κι' όμως ποτέ, άνθρωπος σ' αυτό τον κόσμο δεν έφερε το άδοκτο στέμμα του με λιγότερη ίπσηράνεια κα' μετριοφροσύνη από σένα. Και είνε ή δική σου ή πο' ώραία βασιλεία, που είνε και νίκας στον κόσμο αυτό, άγαπημένε μου!...

Είσαι άκόμη νέος, νεώτατος, κι' όμως στο μέτωπό σου έχεις τη γρομμή της σκέψεως και της ώριμότητος. Και αυτό με κάνει να πιστεύω πως είσαι μεγαλύτερος στην ήλικία. Και αλήθεια. Θά ευχόμουν να ήσουν!...

Αισθάνομαι κάποια στενοχώρια όταν σκέπτομαι πώς είμαι—τι; Σχεδόν Ξη μήνες μεγαλύτερη σου. Στα χρόνια, όχι όμως και στην πραγματικότητα, όχι κατ' ούσαν, γιατί ή φτωχή μου σκέψις δεν φτάνει την δική σου, γιατί το μυαλό σου έχει γεννηθή πολύ πιο μπροστά, προτού το δικό μου άρχισι να κινείται μέσα στο κρανίο μου.

Λέγεις πράγματα έντελδς ήλικιωμένα και για να σου το ειτώ καλύτερα, έχεις σκέψεις πολυτίμον και όμοιο άνδρός, σαν το πνεύμα σου να είχε γεννηθή δέκα χρόνια πιο μπροστά από σένα. Και όμως είσαι μόλις είκοσι έτών!

Όταν μου διηγήθηκες πώς συμπιλώσες εκείνο το γέικο άνδρόγυνο, τον τιρωό και τη γυναίκα του, που με τόσο άστειο τρόπο τους έκαμες να ξαναγατηθούνε, έπόθησα να περιπατώ με δεμένα μάτια, οδηγουμένη από σένα. Θά ήταν για μένα μια δόλοληρη εύτυχία, μια αποτύφλωσις, που θα με έβριχνε γεμάτη έμπιστοσύνη στα χέρια σου, τά χέρια σου που θα με οδηγούσαν άσφαλώς.

Υποθέτω ότι αυτό λέγεται στην θερηκεία πίστις. Δεν την είχα αυτή την πίστι, άγαπημένε μου φίλε, αλλά την έχω τώρα σ' έσένα. Σε άγατώ και άρχίζω να έννοώ το γιατί. Πρώτα δεν το ήξερα. Ντρεπόμια γιατί δεν το άνεκάλυμα ηρηγορώτερα.

Έχεις μια κλωσούνη, που κυριαρχεί στον χαρακτήρα μου, μια άκεραότητα κλωσούνης—που είναι πράγμα πολύ διαπορητικό από την συνήθη κλωσούνη, γιατί αυτήν, πούδς λίγο, πούδς πολύ, δλοι την έχουμε. Είχα δικηο να σ' άγατησω, το καταλαβαίνω τώρα, μα δεν το ήξερα όταν πρωτάρχισα να σ' άγατώ.

Πέφτω να κοιμηθώ, έχοντάς σε κλεισμένον μέσα στην καρδιά μου.

Σε αισθάνομαι και είμαι εύτυχης.

Η χαλή-νήχτα, άς μάς σκεπάση κάτω από τα γλυκά της τά φτερά.

'Επιστολή 'Ογδόν

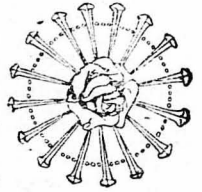
Άγαπημένε μου,

Φυλλομετρώντας σήμερα ένα βιβλίο βήτκα μια φράσι που με συνεινήσσε βαθεία. Έξεφρασε τόσο καλά εκείνο που ήθελα να πώ, άπό- του γνωριστήκαμε! Ένας χωρικός Ίρλανδός, στιχοπλόκος, έξμνει τα θέληγητα έκείνης δπου άγατώ και μέσα στα ύπερθετικά του έπίθετα, τα γεμάτα πάθος, χαμηλώνει λιγάκι τη φωνή ή να της πη πώς είνε:

«—Το μεριδίο του από αυτόν τον κόσμο!»

Λοιπόν, άγαπημένε μου, είσαι και συ το μεριδίο μου από αυτόν τον κόσμο και το μεριδίο μου από αυτόν τον άϊα.

Κάθε τι που μποροισαν να άνειροπολήσουν τά μάτια μου, Ξυνητά ή κοιμισμένα, κάθε τι που τά αιτιά μου θ' άκουγαν μονο- κότερο και γοητευτικότερο, κάθε τι που μπορεί να κμή την καρδιά να χτυπή δυνα- τώτερα—δλα αυτά, ή φίλια

σου, ό έρωτάς σου, μου τάδωκαν έξαφνα, σαν άστρατη μέσα στο δλογάλαμο του σό- ρανού.

Φίλε μου, φίλε μου!

Άν έλλαξες, άν χανόσουν από τη ζωή μου τώρα, ό ήλιος θα έπεφτε από τον ού- ρανό μου—θα έθλεπα τον κόσμο μαύρο και θλιβερό!...

Δέν είνε περίεργο πώς για να αισθανθούμε την εύτυχία μας χτυ- πάτε τόσο συχνά τις χορδές της λύτης; Πολλές φορές μου συμβί- νει αυτό. Άλλά μη σου κακοφαινεται. Θυμάμαι πώς έδιάβασα κάτω ότι ένας μεγάλος έρωτάς φέρονει πάντα μια μεγάλη λύτη. Αύτη μπορεί να μη φέρνη, αλλά για μένα μονάχα φρόο—ένα είδος φόβου που αισθάνομουν, σαν ήμοια παιδί, όταν ήμπαίνα μέσα σε μεγάλο κτίριο.

Τά άγαπούσα, μα συγχρόνως φοβόμουν μήπως, διότι ήσαν τόσο μεγάλα, έπεφαν έξαφνα επάνω μου.

Ό έρωτάς σου είνε ένα μεγάλο κτίριο.

Είσαι μεγάλος, πολύ μεγάλος.

Αύτη δεν αισθάνομαι στον έρωτά σου, δεν την αισθάνομαι ποτέ. Τό φόβο μονάχα, του μεγάλου κτιρίου, αισθάνομαι.

Πόσον άγία έχει γίνει ή μορφή σου για μένα!

Την είδα την τελευταία φορά, με κάτι παραπάνω από τα συνθη- σμένα δείγματα του έρωτά σου προς έμένα—με κάποια έκφρασι σαν να σε συντάρασε ό έρωτάς σου αυτός, αισθάνομαι την τρικυμία της ψυχής μου. Είμαι ή δύναμις της άγάτης σου που συνταράσσει την θάλασσα των πόθων σου.

Άς συνταραχθούνε λοιπόν τά αισθήματά μας κι' άς άφοκοπήσουν από ίκανοποίησι.

Πάντα δική σου, πάντα κάτι από σένα, πάντα μέρος του δικού σου του σόλλου.

'Επιστολή 'Εν νάτη

Χθές φυλλομετρούσα ένα από τά άνόητα έκείνα λευκάματα των οικουγενείων, στα όποια συνήθως γράφομε ότι το ρόδιον είνε το άν- θος που το προτιμούν δλοι, ή άν- δρική δύναμις, το ώριμότερον προ- τερημα του άνδρός και ή γυναι- κεία χείρις, το ώριμότερο χείρι- σμα της γυναίκας, ώσπου, τέλος, βήτκα μια σελίδα διαπορητική από τις άλλες, μια σελίδα άληθινή, που μιλούσε σωστά κ' ειλκρινώς για τον έρωτα.

Έγώρσις το φύλλο να ιδώ την ύπογραφή και βήτκα το όνομα

της μητέρας μου.

Δέν ήταν αυτό μια άλλόκοτη και γλυκειά συνάντησις;

Και τότε μόνον θυμηθήκα το γράμμα της και ή ένθύμησις της μου ήθε από μακρού, πολύ μακρού!

Πέθανε, πολυαγαπημένε μου, προτού κλείσω το έβδομο έτος της ήλικίας μου. Και την άγατώ όπως δλες τις πρώτες άναμνήσεις μου, σαν κάτι το πολύ γλυκό, σαν πρόσωπο που μόλις ύπηξε.

Έγγραφε στο λεύκαμα πώς άγατούσε στους άνδρος και στις γυ- ναίκες, ό,τι κυρίως τους λείπει: Στον άνδρα την ειλκρινεία, στη γυναίκα το θάρρος.

Ό πόθος της αυτός ίκανοποιήθηκε σε μένα. Γιατί σ' άγάπησα, γιατί είσαι ειλκρινής, γιατί είσαι ό ιδανικός άνδρας, είσαι για μένα το πόν, τ' όνειρο της ήτέρας μου και το όνειρο το δικό μου!...

Σε φιλώ γλυκά, μ' ένα και μόνο φίλημα, με χιλια μαζύ φιλή- ματα στα μάτια, στα μαλλιά, στο μέτωπο!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Μέχρι τινός έπιστεύετο ότι ή πρώτη έκθεση διαοργανώθηκε στη Νυρεμβέργη κατά 1526. Φαινεται όμως ότι αυτό δεν είνε σωστό και ότι ή πρώτη έκθεση έγινε στο Σούσσι της Περισίας έπί της βασιλείας του Ξέρξου στή 472 π. Χ.

Η Άγία Γραφή μάστα άναφέρει ότι ό Ξέρξος κατά το τρίτον έτος της βασιλείας του έκάλεσε δλους τους άρχοντας και μεγιστά- νας του άπεράντου Κράτους του και έπί ένα δλόκληρο έ- ξάμηνο έπέδεικνε στους προ- σκαλεσμένους του τά πλούτη και την λαμπρότητα της βα- σιλικής του Αύλης.

